การพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว

Developing the Educational Quality Assurance's System of the Faculty of Education National University of Lao

คำเมิง สีบุญเรือง*
เกรียงศักดิ์ บุญญา**

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและบุคลากรที่มีต่อระบบประกันคุณภาพการศึกษา และนำเสนอระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหาร และบุคลากร รวม 140 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย(Mean) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (t - test Independent – Samples) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว จำแนกตามผู้บริหารและบุคลากร โดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน

3. ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่ง ชาติลาว ที่พัฒนาขึ้น มี 8 องค์ประกอบ 51 ตัวบ่งชี้ ประกอบด้วย องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนการดำเนินการ มี 2 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอน มี 15 ตัวบ่งชี้

---

* นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการพัฒนาครุศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

** อาจารย์ ดร. ภาควิชาการอาชีวศึกษาและพัฒนาสังคม คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา มี 4 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 4 การบริการวิชาการแก่สังคม มี 8 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 5 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มี 3 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 6 การบริหารและการจัดการ มี 13 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 7 การเงินและงบประมาณ มี 2 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 8 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพมี 4 ตัวบ่งชี้

คำสำคัญ: การพัฒนาระบบประกันคุณภาพ/ การประกันคุณภาพการศึกษา/มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว

Abstract

The research aimed to develop the educational quality assurance system of the Faculty of Education, National University of LAO. The sample consisted of 20 administrators and 120 personnel, with the total number of 140. The instruments used for collecting the data included an interview form and a rating scale questionnaire on development of the educational quality assurance system. Mean, standard deviation, Independent Samples, t-test were statistical devices for the data analysis. Content analysis was employed for setting up guideline for development of the educational quality assurance system.

The findings revealed as followings:

1. The existing development of the educational quality assurance system of the Faculty of Education, National University of LAO, was rated at a medium level.

2. In the comparison of opinions towards the implementation of the educational quality assurance system of the Faculty of Education, National University of LAO, classified by administrators and personnel, no significant differences were found.

3. The developed educational quality assurance system of the Faculty of Education, National University of LAO should comprise 8 components 51 indicators as the following: Component 1: Philosophy, Determination, Objectives, and Action Plans, with 2 indicators; Component 2: Instruction, with 15 indicators; Component 3: Student Development Activities, with 4 indicators: Component 4: Academic Services for the societies, with 8 indicators; Component 5: Arts and Cultural Preservation, with 3 indicators; Component 6: Administration and Management, with 13 indicators; Component 7: Finance and Budget, with 2 indicators; and Component 8: Quality Assurance Mechanism and System, with 4 indicators.

Keywords: Quality assurance system Development/Quality assurance/ National University of Lao

Burapha University มหาวิทยาลัยบูรพา

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวบนเส้นทางการศึกษาชั้นสูงสากลยุคใหม่ สถาบันการศึกษาชั้นสูงนอกจากสร้างความเข้มแข็งให้ตัวเอง แก้ไขปัญหาช่วยเหลือสังคมแล้วยังต้องได้เข้าร่วมในเวทีการศึกษาชั้นสูงนานาชาติอย่างห้าวหาญ ทั้งการค้นคว้าวิจัย การศึกษาเล่าเรียนของอาจารย์ นักศึกษา และบุคลากรของสถาบันในประเทศต้องปฏิบัติตนให้เป็นทั้ง "ผู้ให้" "ผู้รับ" และ "หุ้นส่วน" เป็นที่สังเกตเห็นว่าในศตวรรษที่ผ่านนี้ในภาคพื้นเอเชียแปซิฟิกได้มีความพยายามก้าวไปสู่ความเป็นมาตรฐานสากล (Internationalization) ด้วยการเรียนการสอนและวิจัยให้มีความเป็นสากลมากขึ้นนั้น แต่ละประเทศก็มีเป้าหมายของตนเองว่าต้องการอะไรจากความเป็นสากล ดังนั้นสิ่งสำคัญต้องกำหนดให้ชัดเจนเป็นสากลเพื่อพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขต้องใช้กระบวนการทางการศึกษาช่วยในการพัฒนาคนให้สมบูรณ์ทุกด้าน ทั้งร่างกาย จิตใจ สังคมและ สติปัญญา การศึกษาทำให้คนเป็นคนดี มีความสามารถ มีคุณธรรม จริยธรรม คนนับว่า เป็นศูนย์กลางของการพัฒนาทุกด้าน การพัฒนาคนจะส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเทคโนโลยีในโอกาสต่อไป

ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้เห็นความสำคัญของการศึกษาต่อการพัฒนาประเทศว่าการพัฒนาทุกภาคส่วนล้วนแต่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ทั้งหมดการศึกษาของลาวในปัจจุบันอยู่ในยุคของการปรับตัวให้สอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกและความต้องการของสังคมลาว การศึกษาระดับอุดมศึกษาก็เป็นการศึกษาระดับสูงสุดของประเทศ ถ้าหากการศึกษาระดับอุดมศึกษามีคุณภาพจะทำให้ผู้จบการศึกษามีคุณภาพด้วย ดังนั้นต้องคำนึงถึงการสร้างคุณภาพอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวเป็นคณะหนึ่งที่มีบทบาทหน้าที่สำคัญในการผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพทุกสาขาวิชาชีพ จึงจำเป็นจะต้องสร้างระบบประกันคุณภาพตามภารกิจหลักระดับอุดมศึกษาเพื่อรักษาความมั่นคง และความศรัทธาของสังคมให้คงอยู่ตลอดไปอย่างมีคุณภาพ

แผนยุทธศาสตร์การศึกษา 20 ปี ตั้งแต่ปีคริสต์ศักราช 2000-2020 ของกระทรวงศึกษาธิการได้กล่าวไว้ว่าศตวรรษ ที่ 21 เป็นยุคโลกาภิวัฒน์ วิทยาศาสตร์มีความสำคัญต่อสังคมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากก่อให้เกิดสังคมที่สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็วด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นประเทศหนึ่งที่อยู่ในสังคมโลก ย่อมได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม จึงจำเป็นที่จะต้องปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาและเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับความท้าทายจากกระแสโลก ดังนั้นสังคมลาวจึงมุ่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยถือเอาการศึกษาเป็นปัจจัยหลักในการพัฒนาคนให้มีความรู้ความสามารถโดยปัจจัยสำคัญที่จะเผชิญการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายดังกล่าวได้แก่ คุณภาพของคน

กฎหมายการศึกษาแห่งชาติฉบับปรับปรุงใหม่มาตรา 4 เกี่ยวกับนโยบายการศึกษาได้ ระบุว่ารัฐและสังคมมุ่งหวังพัฒนาการศึกษาแห่งชาติให้มีคุณภาพการศึกษาสอดคล้องกับภาคพื้น และมาตรฐานสากล ในรายงานของคณะกรรมการ กระทรวงศึกษาธิการที่เสนอต่อศูนย์กลางพรรคและรัฐบาลฉบับลงวันที่ 23 เมษายน ปี 2007 นั้น ศูนย์กลางพรรคและรัฐบาลได้ยืนยันว่าใช้การศึกษาเป็นศูนย์กลางของการ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เร่งดำเนินการปฏิรูประบบการศึกษาแห่งชาติให้มีคุณภาพ และมาตรฐานให้สูงขึ้น เพื่อตอบสนองกับความต้องการของการพัฒนาเศรษฐกิจสังคม เพื่อเชื่อมโยงเข้ากับภาคพื้นและสากลทีละก้าว

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

การประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวมีนโยบายว่าด้วยการประกันคุณภาพและการรับรองมาตรฐานคุณภาพที่ผ่านมาพบว่าไม่เป็นไปตามความคาดหวัง มีปัญหาหลายด้าน เช่น ด้านหลักสูตรยังไม่สนองความต้องการของผู้เรียน ด้านสภาพแวดล้อมและอาคารสถานที่ยังไม่เพียงพอและไม่เหมาะต่อการเรียนการสอน ด้านแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้และเทคโนโลยีที่ทันสมัยยังมีน้อยไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียน และผู้สอนวุฒิการศึกษาครูอาจารย์ยังต่ำและขาดการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องจึงทำให้ขาดความรู้ทางวิชาการ การสอนส่วนมากมักจะสอนแบบบรรยายมากกว่าการสร้างทักษะความรู้ให้แก่นักเรียน เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและอาชีพการงานเพื่อออกไปครูสอนหรือประกอบอาชีพอย่างมีคุณภาพ สำหรับปัญหาเหล่านี้ยังได้ชี้ให้เห็นสภาพปัญหาการผลิตครูของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่สุด คือ คุณภาพของบัณฑิตขาดหลักประกันคุณภาพ ขาดมาตรฐานจากองค์กรหรือหน่วยงานไม่มีการรับรองมาตรฐานการศึกษาในภาควิชาในหน่วยงาน บางหลักสูตรยังมีปัญหาด้านคุณภาพ

จุดมุ่งหมายของการศึกษานั้นต้อง มีตัวชี้วัดที่มีความชัดเจนเพื่อให้สถาบันศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดได้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงให้ดียิ่งขึ้นและตอบสนองกับแผนปฏิรูประบบการ ศึกษาแห่งชาติทำให้ประชาชนมีความมั่นใจในระบบการศึกษาแห่งชาติรับประกันคุณภาพการศึกษาเป็นระบบที่มีการดำเนินโดยบุคลากรในสถานศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดควบคู่กับการดำเนินการตรวจสอบและประเมินผลจากหน่วยงานภายนอก ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อให้การศึกษามีคุณภาพดีขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว จำแนกตามผู้บริหารและบุคลากร
3. เพื่อนำเสนอระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลและแนวทางสะท้อนให้ผู้บริหารและบุคลากรของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติได้รับทราบและนำไปปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาจุดเด่นและจุดด้อยระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น รวมทั้งเป็นแนวทางให้สถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวระดับอุดมศึกษาประยุกต์ใช้ในการปรับปรุง แก้ไข พัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการศึกษานั้น ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร อาจารย์ และบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

แห่งชาติลาว จำนวน 140 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จาก ผู้บริหาร อาจารย์และบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว จำนวน 220 คน ตามตารางของ เครจซี่ และ มอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, p. 608) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 140 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์ผู้บริหารและบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ประกอบด้วย 3 ตอนคือ 1) สถานภาพส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ 2) การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว 3) ข้อเสนอแนะในการพัฒนาระบบ การประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ประกอบด้วย 3 ส่วน 1) สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว 3) แบบสอบถามความต้องการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) ด้านกระบวนการ (Process) และด้านผลผลิต (Output)

การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

2. จัดทำแบบสอบถามฉบับร่างนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความถูกต้องด้านเนื้อหาก่อนนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

3. นำเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

4. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิเรียบร้อยแล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาและข้อคำถาม (IOC) ข้อคำถามแต่ละข้อได้ค่า IOC มากกว่า .66 ทุกข้อ

5. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Tryout) กับผู้บริหารและบุคลากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ได้ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .20 - .89 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .98 ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่สามารถนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1.ขอหนังสือแนะนำตัวจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.การส่งแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดส่งแบบสอบถามพร้อมหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว และ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

3.เก็บรวบรวมแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดส่งแบบสอบถามจำนวน 140 ฉบับ และได้รับแบบสอบถามคืนมาจำนวน 140 ฉบับ ซึ่งเป็น

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

แบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์สามารถนำไปวิเคราะห์ข้อมูลได้ คิดเป็นค่าร้อยละ 100

4. สัมภาษณ์ ผู้บริหาร 6 ท่าน และ อาจารย์สอน 4 ท่าน จำนวนรวม 10 ท่าน เพื่อสรุปแนวทางการการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ***(X)*** และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ***(SD)***

2. สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ระหว่างผู้บริหารและบุคลากรจำแนกตามสถานภาพ ได้แก่ การทดสอบค่าที (t - test Independent – Samples)

3. วิเคราะห์ความคิดเห็นที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร อาจารย์ และบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ที่มีต่อการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย

1. จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและบุคลากรโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว จำแนกสถานภาพ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและบุคลากรโดยภาพรวมทั้ง 3 ด้านไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจำแนกตามรายด้าน พบว่า

2.1 ผู้บริหารและบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวมีความคิดเห็นด้านปัจจัยนำเข้าโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความคิดเห็นเป็นรายข้อ พบว่า ผู้บริหารและบุคลากรมีความคิดเห็น เกี่ยวกับ การเงินและงบประมาณ และนักศึกษา ในเรื่องความเข้าใจนโยบายและการวางแผนการศึกษา การจัดสรรงบประมาณตามแผนดำเนินงานของมหาวิทยาลัย และการปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผู้บริหารและบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวมีความคิดเห็นด้านกระบวนการโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเป็นรายข้อ พบว่า ผู้บริหารและบุคลากรมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการ กระบวนการเรียนการสอน และกระบวนการพัฒนานักศึกษาในเรื่องการกำหนดโครงสร้างและระบบบริหาร หลักการและวิธีการวัดผลการศึกษา และการติดตามผลการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05

2.3 ผู้บริหารและบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวมีความคิดเห็นด้านผลผลิตโดยภาพรวมและรายข้อไม่แตกต่างกัน

3. ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่ง ชาติลาวที่พัฒนาขึ้นควรประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์และแผนการดำเนินการ มี 2 ตัวบ่งชี้

ตัวบ่งชี้ 1.1 มีการกำหนดปรัชญาหรือปณิธานตลอดจนถึงกระบวนการ พัฒนากลยุทธ์แผนดำเนินงานและมีการกำหนดตัวบ่งชี้เพื่อวัดความสำเร็จของการดำเนินงานตามแผนให้ครบทุกภารกิจ ตัวบ่งชี้ 1.2 ร้อยละของการบรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของการปฏิบัติงานที่กำหนด

Burapha University

องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอน มี 15 ตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้ 2.1 มีระบบและกลไกการพัฒนาและบริหารหลักสูตร ตัวบ่งชี้ 2.2 มีกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ตัวบ่งชี้ 2.3 ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาต่อคุณภาพการสอนของอาจารย์และสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ตัวบ่งชี้ 2.4 มีโครงการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนซึ่งบุคคล องค์กร และชุมชนภายนอกมีส่วนร่วม ตัวบ่งชี้ 2.5 จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ ตัวบ่งชี้2.6 สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่มีวุฒิปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าของอาจารย์ประจำ ตัวบ่งชี้ 2.7 สัดส่วนของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ ตัวบ่งชี้ 2.8 มีกระบวนการส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพของคณาจารย์ ตัวบ่งชี้ 2.9 มีระบบและกลไกสนับสนุนให้อาจารย์ประจำทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ตัวบ่งชี้ 2.10 การส่งเสริมสมรรถนะของผู้เรียนที่สอดคล้องกับรายวิชาทั้งด้านวิชาการ วิชาชีพ และสมรรถนะทั่วไป ตัวบ่งชี้ 2.11 ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำและการประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี ตัวบ่งชี้ 2.12 ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้ทำงานตรงสาขาที่สำเร็จการศึกษา ตัวบ่งชี้ 2.13 ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้รับเงินเดือนเริ่มต้นเป็นไปตามเกณฑ์ตัวบ่งชี้ 2.14 ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ และผู้ใช้บัณฑิต ตัวบ่งชี้ 2.15 ร้อยละของนักศึกษาปัจจุบันและศิษย์เก่าที่สำเร็จการศึกษาในรอบ 5 ปี ที่ผ่านมาที่ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่อง ในด้านวิชาการวิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม กีฬา สุขภาพ ศิลปะ และวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อมในระดับชาติหรือนานาชาติ

องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา มี 4 ตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้ 3.1 มีการจัดบริการแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า ตัวบ่งชี้ 3.2 มีการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษาที่ครบถ้วนและสอดคล้องกับคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ ตัวบ่งชี้ 3.3 ร้อยละของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม/ โครงการพัฒนานักศึกษาที่จัดโดยสถาบันและองค์การนักศึกษาต่อจำนวนนักศึกษาทั้งหมด ตัวบ่งชี้ 3.4 ร้อยละของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม/ โครงการพัฒนานักศึกษาที่จัดโดยคณะวิชาต่อจำนวนนักศึกษาทั้งหมด

องค์ประกอบที่ 4 การบริการวิชาการแก่สังคม มี 8 ตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้ 4.1 มีระบบและกลไกในการบริการทางวิชาการแก่สังคมตามเป้าหมาย ตัวบ่งชี้ 4.2 ร้อยละของอาจารย์ประจำที่มีส่วนร่วมในการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม เป็นที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ภายนอกสถาบันเป็นกรรมการวิชาการ กรรมการวิชาชีพในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ต่ออาจารย์ประจำทั้งหมด ตัวบ่งชี้ 4.3 ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เป็นที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ภายนอกสถาบัน เป็นกรรมการวิชาการกรรมการวิชาชีพในระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่ออาจารย์ประจำทั้งหมด ตัวบ่งชี้ 4.4 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการบริการวิชาการและวิชาชีพที่ตอบสนองความต้องการพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน ประเทศชาติและนานาชาติต่ออาจารย์ประจำที่ปฏิบัติงานจริง ตัวบ่งชี้ 4.5 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของผู้รับบริการ ตัวบ่งชี้ 4.6 จำนวนแหล่งให้บริการวิชาการและวิชาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ตัวบ่งชี้ 4.7 ค่าใช้จ่าย และมูลค่าของคณะวิชาในการบริการวิชาการและวิชาชีพเพื่อสังคมต่ออาจารย์ประจำเฉพาะที่ปฏิบัติงานจริง ตัวบ่งชี้ 4.8 รายรับของคณะวิชาในการให้บริการวิชาการและวิชาชีพในนามคณะวิชาต่ออาจารย์ ประจำเฉพาะที่ปฏิบัติงานจริง

องค์ประกอบที่ 5 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มี 3 ตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้ 5.1 มีระบบและกลไกในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ตัวบ่งชี้ 5.2 ร้อยละของโครงการ/

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

กิจกรรมในการอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริมเอกลักษณ์ศิลปะและวัฒนธรรมต่อจำนวนนักศึกษา ตัวบ่งชี้ 5.3 ค่าใช้จ่ายในการอนุรักษ์ พัฒนาและสร้างเสริมเอกลักษณ์ศิลปะและวัฒนธรรม

องค์ประกอบที่ 6 การบริหารและการจัดการ มี 13 ตัวบ่งช ตัวบ่งชี้ 6.1 คณะกรรมการบริหารคณะวิชาใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการและสามารถผลักดันสถาบันให้แข่งขันได้ในระดับสากล ตัวบ่งชี้ 6.2 ภาวะผู้นำของผู้บริหารในหน่วยงาน ตัวบ่งชี้ 6.3 มีการพัฒนาหน่วยงานสู่องค์การเรียนรู้ โดยอาศัยผลการประเมินจากภายในและภายนอก ตัวบ่งชี้ 6.4 มีระบบและกลไกในการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อพัฒนาและธำรงรักษาไว้ให้บุคลากรมีคุณภาพและประสิทธิภาพ ตัวบ่งชี้ 6.5 ร้อยละของอาจารย์ประจำที่เข้าร่วมประชุมวิชาการ และ/ หรือนำเสนอผลงานวิชาการ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ต่ออาจารย์ประจำทั้งหมด ตัวบ่งชี้ 6.6 ร้อยละของบุคลากรประจำสายสนับสนุนที่ได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ และทักษะในวิชาชีพทั้งในประเทศและต่างประเทศและหรือพัฒนาคุณวุฒิให้สูงขึ้นต่อบุคลากรประจำสายสนับสนุนทั้งหมด ตัวบ่งชี้ 6.7 งบประมาณสำหรับการพัฒนาคณาจารย์ทั้งในประเทศและต่างประเทศต่ออาจารย์ประจำทั้งหมด ตัวบ่งชี้ 6.8 งบประมาณสำหรับการพัฒนาบุคลากรประจำสายสนับสนุน ตัวบ่งชี้ 6.9 ศักยภาพของระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารการเรียนการสอนและการวิจัย ตัวบ่งชี้ 6.10 ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาคณะวิชา/ ภาควิชา ตัวบ่งชี้ 6.11 ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ได้รับรางวัลผลงานทางวิชาการหรือวิชาชีพในระดับชาติ หรือนานาชาติต่ออาจารย์ประจำทั้งหมด ตัวบ่งชี้ 6.12 มีการนำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษา ตัวบ่งชี้ 6.13 ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดความรู้และเป้าหมายของหน่วยงานสู่ระดับบุคลากร

องค์ประกอบที่ 7 การเงินและงบประมาณ มี 2 ตัวบ่งช ตัวบ่งชี้ 7.1 มีระบบวิเคราะห์และการติดตามตรวจสอบการเงินและงบประมาณของหน่วยงาน ตัวบ่งชี้ 7.2 มีการใช้ทรัพยากรภายในและภายนอกสถาบันร่วมกัน

องค์ประกอบที่ 8 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ มี 4 ตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้ 8.1 มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา ตัวบ่งชี้ 8.2 มีระบบและกลไกการให้ความรู้และทักษะด้านการประกันคุณภาพแก่นักศึกษา ตัวบ่งชี้ 8.3 ระดับความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ตัวบ่งชี้ 8.4 การติดตามผลการดำเนินงานของภาควิชาตามภารกิจหลัก

อภิปรายผล

1. จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ระบบการประกันคุณภาพของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ประกอบด้วยปัจจัย 3 ปัจจัย คือ ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลผลิต โดยผู้บริหารและบุคลากร คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงตามคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ อันดับแรกด้านผลผลิต อันดับรองลงมา ด้านปัจจัยนำเข้า และอันดับสุดท้าย ด้านกระบวนการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว มีแผนพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อให้คุณภาพการศึกษาดีขึ้น ด้านปัจจัยนำเข้า ประกอบด้วย ปรัชญา วิสัยทัศน์ วัตถุประสงค์ แผนดำเนินงาน ผู้บริหาร การเงินและงบประมาณ อาจารย์ นักศึกษา หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน และอาคารสถานที่ ซึ่งทำให้การเรียนการสอนดำเนินการได้บรรลุเป้าหมายและมีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุทุมพร จามรมาน (2543, หน้า 21) กล่าวว่า การประกันคุณภาพ

สำนักวิทยบริการฯ Burapha University

การศึกษาเป็นการให้ความมั่นใจแก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียว่าทุกคนในโรงเรียนทำงานเต็มที่เพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้มากที่สุด และสอดคล้องกับ ทำเนียบ มหาพรหม (2543) ศึกษาการติดตามการปฏิบัติงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา โดยรวมทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงตามลำดับ คือ ด้านบริหารและจัดการ ด้านหลักสูตรและการสอน ด้านอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม และด้านบุคลากร

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว จำแนกสถานภาพ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและบุคลากรโดยภาพรวมทั้ง 3 ด้านไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจำแนกตามรายด้าน พบว่า

2.1 ด้านปัจจัยนำเข้า ผู้บริหารและบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวมีความคิดเห็นด้านปัจจัยนำเข้าโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความคิดเห็นเป็นรายข้อ พบว่า ผู้บริหารและบุคลากรมีความคิดเห็น เกี่ยวกับผู้บริหารการเงินและงบประมาณ และนักศึกษา ในเรื่องความเข้าใจนโยบายและการวางแผนการศึกษา การจัดสรรงบประมาณตามแผนดำเนินงานของมหาวิทยาลัย และการปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารมีบทบาทหน้าที่และอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายและการวางแผนการศึกษา การจัดสรรงบประมาณ แผนการดำเนินงาน และการจัดการปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ แต่บุคลากรเป็นผู้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่และอำนาจในการตัดสินใจของผู้บริหาร จึงทำให้มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้อง เรวัติ ปานธรรม (2544) ได้ศึกษาการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับมาตรฐานการเรียนการสอนซึ่งมีสภาพการดำเนินงานที่แตกต่างกัน และชาญณรงค์ คำเฉียบ (2546) ได้ศึกษาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาตามทัศนะของข้าราชการครู สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า ข้าราชการครูในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ด้านกระบวนการ ผู้บริหารและบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวมีความคิดเห็น ด้านกระบวนการโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเป็นรายข้อ พบว่า ผู้บริหารและบุ คลากรมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการ กระบวนการเรียนการสอนและกระบวนการพัฒนานักศึกษาในเรื่องการกำหนดโครงสร้างและระบบบริหาร หลักการและวิธีการวัดผลการศึกษา และการติดตามผลการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05 ซึ่งสอดคล้องกับ ปีเตอร์ (Peter, 1994 ; สุรพล ศรีดัน, 2543, หน้า 75)) ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาในประเทศออสเตรเลีย โดยได้กล่าวถึงความจำเป็นของการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาและกระบวนการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาโดยยึดการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการกำหนดเป้าหมายและทิศทางการพัฒนา การเรียนรู้อย่างชัดเจน ให้ทุกคนมีส่วนร่วมมีการตัดสินใจโดยใช้ฐานข้อมูลที่มีคุณภาพ กำหนดระบบ และวิธีการควบคุมคุณภาพทั้งในส่วนของกระบวนการ และผลลัพธ์ และมุ่งมั่นให้สถานศึกษามีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาเป็นวิธีการที่จะนำไปสู่องค์การแห่งการเรียนรู้ที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องได้ และสุวิมล ว่องวาณิช (2543) ได้นำเสนอรูปแบบของการกับติดตาม

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

จากการ ศึกษาการวิจัยและพัฒนาระบบประเมินภายในของสถานศึกษา คือ ควรกำหนดระบบการติดตามโดยการจัดประชุมความก้าวหน้าอย่างสม่ำเสมอ

2.2 ด้านผลผลิต ผู้บริหารและบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวมีความคิดเห็นระบบการประกันคุณภาพ ด้านผลผลิต โดยภาพรวมและรายข้อไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับอุดม เอี่ยมสร้อย (2545) ได้ศึกษาปัญหาการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดบุรีรัมย์ ในการเตรียมความพร้อมเพื่อรับการประเมินจากองค์การภายนอก ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 พบว่า ด้านการตรวจสอบและการทบทวนคุณภาพการศึกษา ด้านพัฒนาและการปรับปรุงคุณภาพ และด้านการเตรียมการประเมินจากองค์กรภายนอก มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินการการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดบุรีรัมย์ ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ผู้ช่วยบริหาร ฝ่ายวิชาการครู โดยรวม และรายด้าน พบว่าไม่แตกต่างกัน

3. ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่ง ชาติลาวที่พัฒนาขึ้น พบว่า มี 8 องค์ประกอบ 51 ตัวบ่งชี้ ประกอบด้วย องค์ประกอบที่ 1 ปรัชญา ปณิธาน วัตถุประสงค์ และแผนการดำเนินการ มี 2 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 2 การเรียนการสอน มี 15 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 3 กิจกรรมการพัฒนานิสิตนักศึกษา มี 4 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 4 การบริการวิชาการแก่สังคม มี 8 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 5 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มี 3 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 6 การบริหารและการจัดการ มี 13 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 7 การเงินและงบประมาณ มี 2 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 8 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพมี 4 ตัวบ่งชี้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (เหนียว ศีลาวงศ์, 2551) ได้กำหนดปรัชญา วัตถุประสงค์ ภารกิจและแผนงาน ให้สอดคล้องกับภารกิจการเรียนการสอน ปัจจัยเกื้อหนุน กิจกรรมการพัฒนานักศึกษา การวิจัย การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การบริหารและจัดการ รวมทั้งการเงินและงบประมาณ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ พงศ์เทพ จิระโร (2546, หน้า 356-360) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสำหรับการศึกษาเฉพาะทางของกองทัพเรือ พบว่า มาตรฐานการประกันคุณภาพของกองทัพเรือ ประกอบด้วย 8 มาตรฐาน ทั้งระดับอุดมศึกษาและต่ำกว่าอุดมศึกษา จำนวน 46 ตัวบ่งชี้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ควรจัดตั้งหน่วยงานประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อรับผิดชอบงานประกันคุณภาพและสามารถปฏิบัติงานได้อย่างแท้จริง

2. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ควรมีการฝึกอบรม แลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์ในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกกลุ่ม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

3. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ควรมีการประเมินผลการเรียนการสอน และติดตามการประเมินนักศึกษาที่จบในแต่ละปีการศึกษา เพื่อเป็นการปรับปรุงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง และสามารถประกันคุณภาพการศึกษาของคณะได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการติดตามการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว

2. ควรศึกษาการประเมินผลการดำเนินการและรายงานตามนโยบายเพื่อการแสวงหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาตามนโยบายต่อไป

Burapha University

เอกสารอ้างอิง

กรมสามัญศึกษา. (2542). ตัวอย่างการบริหารงานคุณภาพ ISO 9000 สู่การประกันคุณภาพการศึกษา . กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กรมสามัญศึกษา. (2542). *มาตรฐาน ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณภาพตามมาตรฐาน และเป็นที่ยอมรับของสังคม.*

กรมสามัญศึกษา .(2542). แนวทางการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกของถารศึกษา.

ชาญณรงค์ คำเฉียบ. (2546). *การดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาตามทัศนะของข้าราการครู สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี.* วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา,บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.

ทำเนียบ มหาพรหม .(2543). *ศึกษาการติดตามการปฏิบัติงานตามมาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา* (2545) ได้ศึกษาเรื่อง การติดตามการปฏิบัติงาน ตามมาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี

ธัญญาทิพย์ บูรณพันธ์วิวัฒน์ .(2544). *การประกันคุณภาพการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนนครนายกวิทยาคม จังหวัดนครนายก.*

ธงชัย บุญเรือง .(2547). *รูปแบบการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถาน ศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัด จันทบุรี*

เรวัติ ปานธรรม .(2544). *ศึกษาการดำเนินประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดกาญจนบุรี*

วิชัย ตรีเล็ก .(2542). *งานวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหารและครูที่มีต่อการประกันคุณภาพ โดยใช้ระบบบริหาร ISO 9000 ในโรงเรียนมัธยมศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยรามคำแหง*

สุรพล ศรีคัน. (2543). *การประเมินการบริหารโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเลย.* ม.ป.ท.

สุวิมล ว่องวาณิช. (2543). *การวิจัยและพัฒนาระบบการประเมินผลภายในสถานศึกษา.* กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.

อุดม เอี่ยมสร้อย. (2545). *การศึกษาปัญหาการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดบุรีรัมย์ ในการเตรียมความพร้อมเพื่อรับ การประเมินจากองค์การภายนอก ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542.* วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

อุทุมพร จามรมาน .(2541). *การประกันคุณภาพระดับอุดมศึกษาตามเกณฑ์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพฯ*: ไทยวัฒนาพานิช

Krejcie, R V., & Morgan, D.W. (1970) *Determining sample size for research activitiesEducational and Psychological Measurement,* 30(3), 607-610.

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University